

— Ее, по-скоро де! Спусни, се момченце!
— викаха матрозитѣ. — Ще потеглимъ вече!

— Но тя е по-лека отъ мене! — завика
Марйо като съ чуждѣ гласъ.

— Седни Жулиета! Седни ти!

— Дай я насамъ! — завикаха матрозитѣ.

Марйо хвана момичето и го хвърли въ водата.
То извика, потопа се въ водата, но единъ мат-
розъ я улови за ржка и я измъкна на лодката.

Момчето стоеше на края на кораба съ
протегната глава. Лодката отплува. Матрозитѣ
силно загребаха, избавяйки се отъ водовър-
тежа, който кипѣше около все по-дълбоко
потъващия корабъ. По едно врѣме лодката
насмалко щѣше да се прѣобърне. Едва тогава
момчето дойде на себе си; тя въздъхна и
протегна ржцѣ.

— Марйо! Марйо! Прощавай! — викаше
тя съ слабъ гласъ. — Прощавай, прощавай!
Прощавай, Марйо!

— Прощавай! — викаше той въ отговоръ,
простирайки сжщо ржцѣ къмъ нея!

Лодката се плъзгаше по пѣнливитѣ вълни,
които я прѣскаха силно.

Тъмни облаци стоеха по небето. На ко-
раба не се чуваха вече ничии викове и рида-
ния. Водата постепенно покриваше кувертата.

Ужасено, дѣвойката си затули лицето съ
ржцѣ и не гледаше на кораба. А когато по-
диръ нѣколко минути тя се рѣши да подигне
глава и да погледне, параходътъ го нѣмаше
вече. На неговото мѣсто се пѣнѣха само бурни
вълни. . . .

Отъ руски прѣведе: Г. П.

МѢДРЕЦЪ И ЦАРЬ

(Разказъ — за дѣца и юноши).

Въ дрѣвнитѣ врѣмена живѣлъ единъ царъ
на име Александъръ Македонски. Него го зна-
ялъ цѣлиятъ свѣтъ. За неговитѣ побѣди пѣсни
се съчининявали. По цѣлъ свѣтъ гърмѣла сла-
вата му. Него го наричали Великий. Въ сж-
щата страна живѣлъ единъ човѣкъ на име
Диогенъ. Нѣкои го имали тогова за мждрецъ,
а други го смѣтали за чуденъ човѣкъ. Той
живѣлъ въ бѣчва, и цѣлото му имущество се
състояло отъ тоягата, торбата и ризата му.
Ималъ той и кратунчица, но като видѣлъ вед-
нѣжъ едно дѣте, че пие вода съ шепата си,
намѣрилъ и кратунчицата излишна и я стро-
шилъ. Царъ Александъръ пожелалъ да види
тоя чуденъ човѣкъ. Съ разкошна свита оти-
шълъ той при Диогена. Диогенъ въ това врѣме
лежалъ покрай бѣчвата си и се пекълъ на
слънце. Царътъ се приближилъ доста на близо
до него. Диогенъ не се помръдналъ, а мълче-
ливо само гледалъ на него. „Азъ съмъ Алек-
сандъръ Македонски“, рекълъ царътъ. „Пъкъ
азъ съмъ Диогенъ“, отговорилъ спокойно
мждрецътъ. Александъръ се зачудилъ. Той срѣ-
щалъ въ живота си ласкание, прѣклонение,
удивление; него го прославяли, отъ него тре-
перѣли, но никой и никога не се показалъ къмъ

него тъй равнодушенъ. А тоя човѣкъ съ парца-
лива дреха, като че и не го забѣлѣжилъ даже.
„Зеръ ти не се боишъ отъ мене?“ — питалъ той
Диогена. — „А мигъръ ти си зълъ човѣкъ?“ —
„Не, азъ съмъ добъръ“, отговорилъ царътъ.
— „Та защо тогава да се боя отъ тебе“, спокойно
възразилъ Диогенъ. Александъръ се смаялъ отъ
тоя човѣкъ, който не приличалъ на всички ония,
що той знаялъ. Той пожелалъ да му помогне.
„Азъ виждамъ, че ти си бѣденъ, рекълъ той, —
ти нѣмашъ нищо. Кажи, какво искашъ: всичко
ще бжде изпълнено“, — „Подръпни се малко
настрана, — рекълъ Диогенъ, — защото ми за-
туляшъ слънцето; а друго нищо повече не ми
трѣбва“. Туй вече Александъръ никакъ не го
очаквалъ. А мждрецътъ продумалъ: „Ето, ти
ми прѣдлагашъ богатство, а пъкъ азъ съмъ
по-богатъ отъ тебе. Менѣ ми стига моята бѣч-
вичка, моята риза и моята торбичка. А тебѣ
ти е малко цѣлото царство. Ти цѣлия си жи-
вотъ прѣкарвашъ въ опасностъ, ти се тру-
дишъ за разширение на своитѣ владѣния. А
азъ съмъ доволенъ отъ владѣнията си и нѣ-
мамъ нужда отъ нищо. Размисли сега, кой отъ
насъ е по-богатъ“. Александъръ се замислилъ.

Отъ руски прѣведе: Г. П.